

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; ÓSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid; MONTSE OLIVA
AVUI.CAT; SÍLVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Enric Roca i Casas

Pedagog i coordinador general d'Edu21
enric.roca@edu21.cat

Bon ensenyament?

Darrerament es comenta que a les escoles i instituts s'ha perdut el respecte pel mestre, per la figura del professor. Hom afirma que la "bona educació" és absent i que el que cal amb urgència és recuperar l'autoritat i la disciplina. És veritat tot això? Hi ha ara més problemes de convivència, més conflictes de comportament a l'escola, que abans? Alguns professors que fa uns anys donaven classe a l'etapa dels antics BUP i COU es queixen que en els nous instituts, on actualment s'acumula el 100% de la població de 12 a 16 anys, el clima de classe, el respecte envers el professor, la relació entre companys, l'interès per l'estudi i els comportaments disruptius s'han incrementat fins a un punt que, ara, és molt difícil poder donar una classe sencera a ple rendiment d'atenció i productivitat; que sempre cal estar avisant i amenaçant a determinats alumnes amb mesures punitives i que la repetició de les mateixes no fa més que saturar el sistema sancionador.

QUÈ FER DAVANT D'AQUESTA situació? Hem de seguir pel camí de les repetides sancions i expulsions privant els alumnes del dret d'assistir a escola? Resulta que la majoria d'alumnes que presenten els denominats "problemes de comportament" no responen a una casuística d'emprenyar per emprenyar. Sovint es tracta de nens que comencen presentant símptomes on el seu comportament a l'aula i al centre es mostra poc adaptat. Posteriorment, van incrementant de forma gradual els episodis de distracció a classe, els moviments constants i la desobediència d'ordres. Al final, aquestes conductes es tornen disruptives, insolents i provocadores. Cal prendre consciència que no ens trobem davant un simple problema de disciplina, d'ordre, de manca de respecte que es pot revertir amb més ordre, més disciplina, més respecte i, si cal, més amenaces i més sancions. Són alumnes que presenten el que denominem necessitats educatives especials davant les quals les mesures de la primera prevenció que l'escola adopta solen fra-

"Cal prendre consciència que no ens trobem davant un simple problema de disciplina, d'ordre, de manca de respecte que es pot revertir amb més ordre, més disciplina, més respecte i, si cal, més amenaces i més sancions"

XAVIER PORRATA

casar. Enfrontats a aquesta realitat cal, en primer lloc, no fer conjectures de caràcter patològic o, el que és pitjor, judicis de valor i d'intencions de la conducta d'aquests alumnes. Resulta molt senzill catalogar-los d'incívics, mal educats, brètols i, en canvi, no adonar-se que la majoria són persones que amb la seva conducta ens estan avisant que hi ha coses que no funcionen en el seu desenvolupament fisiològic, psicològic, social o personal.

SABEM ESCOLTAR ELS SENYALS d'alerta que ens emeten aquests alumnes, a voltes ja des de la mateixa educació infantil? Quin és el seu context social, familiar i personal? Respecten i consideren els seus pares? O resulta que allò que fan a l'escola amb els companys i amb els professors no és altra cosa que el comportament habitual que viuen a les seves llars? I els professors que troben al seu centre educatiu són percebuts com a professionals competents? Hem de preguntar-nos si els nostres docents disposen de la preparació adequada per saber modelar i ajustar les conductes disruptives dels nens i adolescents. En un altre sentit, també ens hem d'interrogar si el currículum escolar que els oferim s'adequa a les necessitats, a les formes d'aprendre i a les aspiracions dels nois i noies.

RECUPERAR EL RESPECTE MUTU, el clima d'ordre necessari per a l'aprenentatge, la convivència asenyada i civilitzada entre companys, el gust per aprendre continguts d'alta significació, així com promoure la voluntat i la fortalesa individual i col·lectiva, és un gran repte. Ara bé, pel que fa a l'escola, o transforma l'estil de la seva gestió i direcció oferint eines per poder liderar eficaçment la institució, i actualitza a fons la formació del seu professorat amb noves competències per a la gestió del comportament individual i grupal, al temps que encara una revisió profunda de què vol ensenyar i per què, o els problemes de comportament aniran augmentant en els propers anys. Cal que ens hi posem tots a fons per evitar-ho.

EN DIRECTE

Pa amb oli

Marta Pessarrodona

Escriptora i traductora

M'ha agafat el desgavell de l'oli ibèric i de gira-sol, precisament, en un país productor, Jordània. Hi ha alguna empresa nostrada que compra allí, per cert, l'oli d'oliva que consumim nosaltres. Gràcies i desgràcies de la globalització, naturalment. M'ha recordat, el desgavell, però, que fa temps que dic amb tota honestedat que, cas d'un Farenheit alimentari, si em fessin triar entre el vi i l'oli, triaria l'oli, a desgrat que crec en la veritat d'allò que cantava la meua estimada Barbara del país veí: "pour faire des poèmes, on ne boit pas de l'eau" ("per fer poemes no bevem aigua", seria la traducció d'unes línies a la cançó l'Absent, que parla dels amors Verlaine-Rimbaud). Un berenar de quan era petita era o pa-amb-vi-i-sucrer o pa-amb-oli-i-sucrer. M'he quedat amb el segon (sense sucrer), i me'n menjaré una llesca avui mateix (potser amb oli dels Alts del Golan: ja dic que en sóc com col·leccionista, d'oli) mentre lamento que un científic prestigiós, com crec que és l'actual ministre de Sanitat, no faci ciència i perdi el temps, primerament dient si les dones som geros o no sé què, després embolicant empreses i consumidors del que em sembla l'or de l'alimentació, amb una tempesta no sé si en una tassa de te (l'or fosc dels meus matins) o en un setrill d'oli. Finalment, tornant als meus berenars infantívols, el pa-amb-vi-i-sucrer no m'ha fet una alcohòlica, que sàpiga, i l'oli sí que m'ha fet una addicta a la dieta mediterrània. Cada dia me n'injecto per via oral. Mentrestant penso que crec tant en la política, que em sap greu que no estigui en mans de professionals. Preferentment, honestos.

L'Ascensió i l'alliberament del Paraguai

Francesc Romeu

Capellà i periodista

Avui és l'Ascensió. Encara hi ha qui deu recordar que abans se celebrava en dijous, per fidelitat literal als quaranta dies exactes després de la Pasqua de la Resurrecció. Aquest any

hauria coincidit amb el Primer de Maig, una festa que va establir la Segona Internacional Socialista a París el juliol del 1889 i que el papa Pius XII va cristianitzar l'any 1955. El dijous de l'Ascensió formava part d'aquells tres dijous que els tradicionalsistes deien que "reluenen més que el sol": el Dijous Sant, el Corpus i l'Ascensió. Avui dia, litúrgicament, només ha quedat el Dijous Sant i les altres

dues festes han estat dignament traslladades al diumenge, el dia més important per als cristians. Teològicament la festa de l'Ascensió és la glorificació de Jesús, allò que es diu en el Credo: "Se'n pujà al cel i se'u a la dreta de Déu Pare". Però, per a la teologia cristiana, tot el que es diu de Jesús s'ha de poder dir també, en present, de tota la humanitat. Per tant, els cristians no poden separar la salvació

espiritual de la salvació humana. L'Ascensió representa la divinització de tota la humanitat; tant com l'encarnació, per Nadal, representa la humanització de Déu, que es fa home en Jesús. Aquest món està cridat a ser millor. No m'estranya gens que un bon bisbe com era i és l'actual president electe del Paraguai, Fernando Lugo, ho tingués difícil a l'hora de destriar quina era la seva feina: si la dedi-

cació pastoral a la comunitat cristiana o la lluita política per desterrar, després de 60 anys, els colorados del seu país. Potser per a Lugo, com també ho va ser entre nosaltres fa uns anys, no hi ha tanta diferència entre dedicar-se a les coses de Déu i procurar que aquest món sigui una mica més just i més humà. Ara és el Vaticà el qui haurà de definir les seves relacions amb el bisbe president.